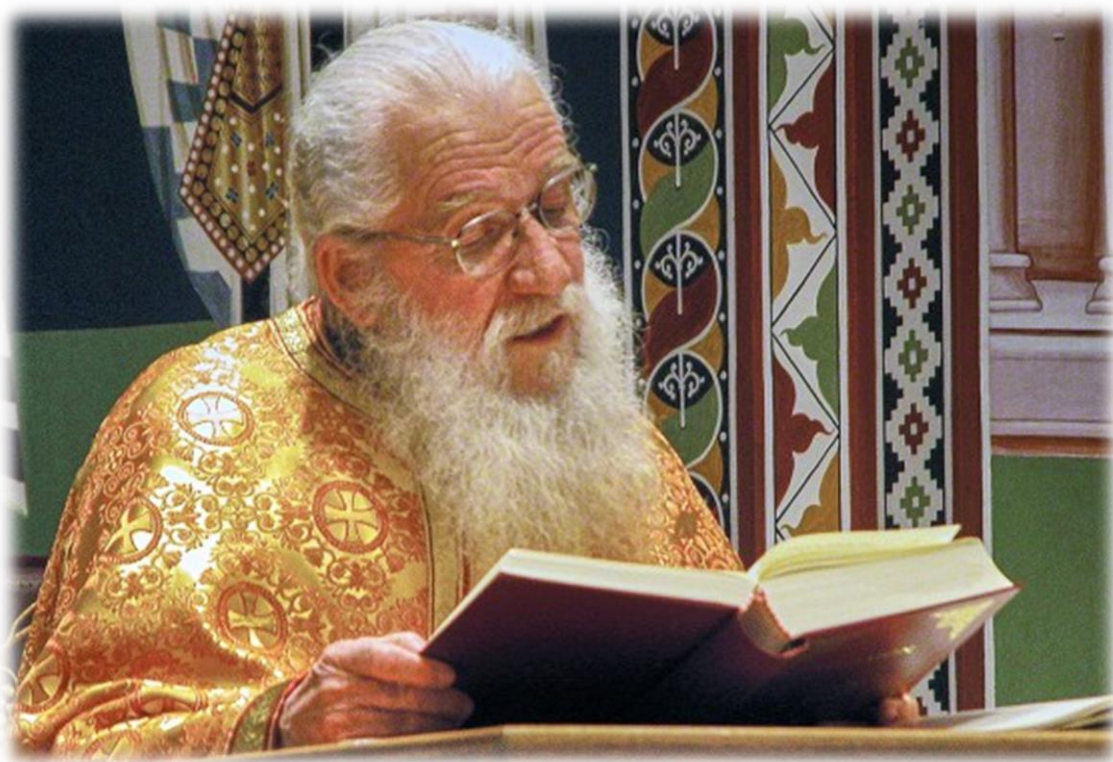

Το θέμα είναι ο άνθρωπος να δοθεί στον Θεό.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Δεν ξέρω πώς τα παίρνετε εσείς τα πράγματα, αλλά έχει πάρα πολύ μεγάλη σημασία όλα κανείς να τα βλέπει μέσα στην πρόνοια του Θεού: τον όλο εαυτό του, τις καταστάσεις του εαυτού του, όσα συμβαίνουν γύρω του, όσα συμβαίνουν μέσα του. Όλα είναι μέσα στην οικονομία του Θεού, όλα είναι κάτω από την πρόνοια του Θεού και όλα δουλεύουν μόνο για το καλό.

Οι ψυχολόγοι και οι ψυχίατροι ενεργούν απλώς σε ανθρώπινο επίπεδο, ενώ δεν έχει μεγάλη αξία απλώς το ανθρώπινο επίπεδο. Μέσα στην Εκκλησία όλα γίνονται κάτω από την πρόνοια του Θεού, και ο σκοπός είναι ο άνθρωπος τελικά να δοθεί στον Θεό. Ο ψυχολόγος, ο ψυχίατρος συνήθως εργάζεται έτσι που ό,τι θα κάνει, θα το κάνει με τον άνθρωπο· ό,τι θα κάνει, θα το κάνει για τον άνθρωπο· ό,τι θα κάνει, θα το κάνει, για να αναδείξει τον άνθρωπο.

Βέβαια, μπορεί ένας ψυχολόγος ανθρωπίνως να ρυθμίσει κάποιον που έχει μέσα του ανισορροπία, και να τον βοηθήσει να ζήσει όπως ζουν και οι άλλοι μέσα στη ζωή. Αυτό όμως καθόλου-καθόλου δεν σημαίνει ότι

βοηθήθηκε ο άνθρωπος να δοθεί στον Θεό. Και όλο το θέμα είναι ο άνθρωπος να δοθεί στον Θεό και όχι απλώς να μείνει στα ανθρώπινα μέτρα. Και ακριβώς, χρειάζεται να γίνει αυτή η εργασία, την οποία παρομοιάζουμε, στο παράδειγμα με το καρπούζι μέσα στο νερό, με το κόψιμο της φέτας του καρπουζιού που προεξέχει από το νερό.

Όταν κανείς γνωρίσει πώς έχουν τα πράγματα και κάνει σωστή εργασία, λίγο-λίγο, λίγο-λίγο θα αρχίσουν να βγαίνουν μέσα από την ύπαρξή του, η οποία είναι άβυσσος, καταστάσεις κρυμμένες στο υποσυνείδητο και στο ασυνείδητο. Και αν τα βιώματα που είναι εκεί μέσα είναι και αρρωστημένα, παθολογικά, τότε ο άνθρωπος άγεται και φέρεται από αυτά, περνά πάρα πολύ άσχημα και δεν μπορεί να καταλάβει τι του συμβαίνει.

Αλλά και όταν ακόμη δεν είναι πολύ βεβαρημένα τα βιώματα που είναι μέσα του, εφόσον ο άνθρωπος δεν τα ελέγχει, αυτά ενεργούν αυτόνομα. Μόνο το συνειδητό μπορεί κανείς να ελέγξει. Όπως δηλαδή μόνο το καρπούζι που είναι έξω από το νερό, τρόπον τινά, βλέπουμε, ενώ το άλλο δεν το βλέπουμε. Αν λάβουμε υπ' όψιν μας ότι είναι θολό το νερό, δεν μπορείς να δεις πιο κάτω από τη στάθμη του νερού. Έτσι, βλέπει κανείς μόνο το συνειδητό της υπάρξεώς του.

Είπαμε χαρακτηριστικά χθες ότι ο άνθρωπος μπορεί να πει: «Σήμερα κάνω αυτή τη γενναία πράξη· δίνω όλο τον εαυτό μου στον Θεό, παραδίδομαι στον Θεό. Τελείωσε». Παραδόθηκες. Τι παρέδωσες; Παρέδωσες μόνο αυτό που ελέγχεις. Το 1/10. Παραδίδοντας αυτό το συνειδητό, είναι σαν να κόβουμε με ένα σπαθί ακριβώς στη στάθμη του νερού τη φέτα του καρπουζιού που φαίνεται, και όλο όσο είναι πάνω από τη στάθμη το παίρνουμε. Οπότε αμέσως το καρπούζι ανεβαίνει λίγο πιο πάνω. Έτσι λοιπόν όταν παραδοθείς σήμερα ειλικρινά, τίμια, παραδίδεις το συνειδητό σου. Όμως αύριο κιόλας νιώθεις την ανάγκη να ξαναπαραδώσεις στον Θεό τον εαυτό σου, ακριβώς γιατί ένα μέρος από το υποσυνείδητο βγήκε και έγινε συνειδητό.

Πάντως, να ξέρουμε ότι τα βιώματα του υποσυνειδήτου, που, όπως είπαμε, μπορεί να είναι και αρρωστημένα, δεν τα αφήνει κανείς να βγουν. Τα φοβάται. Αν έχει το κουράγιο να τα αφήσει να βγουν και να παραδώσει

τον εαυτό του όπως είναι στον Θεό, αρχίζει η σωτηρία. Την άλλη μέρα περισσότερο, την άλλη μέρα περισσότερο, την επόμενη φορά περισσότερο, ώσπου βγαίνει όλο το υποσυνείδητο, βγαίνει όλο το ασυνείδητο, και έτσι παραδίδει κανείς όλο τον εαυτό του στον Θεό. Να πώς γίνεται κανείς άνθρωπος του Θεού, χριστιανός.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “...πάντα συνεργεί εις αγαθόν”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2014, σελ. 62.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>